

'Tête bassin' van Frank Eerhart, 2007.

Goede, mooie kunst van twee heren

Frank Eerhart en Jan Radersma tonen recent werk bij galerie Peninsula

door **Rob Schoonen**

De huid van het kunstwerk, daar zijn ze beiden verliefd op. Jan Radersma gebruikt dikwijls stukken karton of verweerd hout als ondergrond voor zijn schilderijen. En maakt vervolgens knap gebruik van die ruwe dragers. Frank Eerhart doet iets

vergelijkbaars met zijn beelden: oude, liefst roestige stukken ijzer of al even verweerd hout componeert hij tot nieuwe objecten.

Ze hebben meer gemeen, de twee exposanten bij Peninsula. Zo zijn ze beiden van 1948 en geven aan er geen moeite mee te hebben reeds eerder gebaande paden te bewandelen. Want de mixed media-werken van Radersma hebben een lijntje naar figuren als Dubuffet en Tapiès. Eerhart op zijn beurt kijkt al even liefdevol terug naar kunstenaars als Schwitters of

Man Ray. Is dat erg? Nee, want de twee geven wel degelijk een heel persoonlijke draai aan hun werk. Zeer vooruitstrevend is het allemaal niet; het is goede, mooie kunst, die Radersma en Eerhart laten zien.

Radersma (Jakarta, nu werkend in Haaren) heeft een ongelooflijk fijn gevoel voor textuur. Dat blijkt al uit de ondergronden die hij gebruikt, maar nog meer uit de manier waarop hij de verf op de drager aanbrengt. Dat lijkt allemaal wat vlotjes gedaan; zo zien althans

de verstreken eruit. Maar Radersma brengt een vrucht ervaring en dat jaloersmakende gevoel voor tinten en vormen mee. Soms het doek aaiend, dan weer met meer druk op de kwast, legt hij de lagen over elkaar heen - net zo lang tot de juiste toon en vooral de juiste warmte is bereikt. Dan krijg je uiteindelijk een werk zoals 'Poorten'. Dat is van een stilmakende eenvoud en kracht. Het ongeveer even grote werk 'Licht' is van eenzelfde helderheid. Witte verf danst over de ondergrond die wel iets wegheeft van grijzige kronkels. Dit zijn geen half weggetrapte voetstappen in de sneeuw, maar het is misschien wel een landschap dat zich als in een dikke mist aan het oog van de beschouwer wil onttrekken. En dus moet je dat juist gaan ontdekken; streepje voor streepje...

Eerhart (Den Haag, nu werkend in Eindhoven) houdt het iets luchtiger dan zijn mede-exposant. Humorvol presenteren zijn beelden zich. Want je kunt je oude badborstel natuurlijk bij het oud vuil gooien, je kunt er net zo goed een even oud exemplaar bijzoeken, die twee vertikaal naast elkaar zetten, op een keurig sokkeltje en je hebt 'Les amoureux'. Zo werkt dat bij Eerhart. En dat wil dus zeggen dat de man een ongelooflijk goed oog heeft voor vormen en dat dan ook

nog eens kan omzetten in heldere en vaak dus ook grappige objecten. Twee roestige schoffels, een oude balk erop en daarop weer een eivormige plaat - en je hebt een eenzame figuur.

Maar nog even het plankje van Radersma... 29 centimeter lang, 10 hoog en 3 centimeter dik. Het stuk hout hangt horizontaal tegen de muur. De bovenste helft van het plankje is nog schors, wat-naar-boven toe een beetje afloopt. Op de onderste helft is zwarte verf aangebracht, dat beslaat ongeveer driekwart van het plankje. Het andere deel is geel geverfd. In dat gele deel bevindt zich een gaatje, daar heeft waarschijnlijk vroeger een schroef in gezeten. Het kunstwerk heet 'Houtwerk'. Als je oog op het plankje valt, zeg je: 'dat is een boerderij'. En dat is prachtig, als mensen dat zien. Want dat plankje lag waarschijnlijk ergens op een hoop afval, russen andere plankjes. Maar Radersma zag er toen al die boerderij in. Mooi. Eén vraagje nog: zat die gele verf er al op of heeft de kunstenaar dat er later zelf op aangebracht...?

'Territorium'; Frank Eerhart, beelden en Jan Radersma mixed media schilderijen. Galerie Peninsula, Bilderdijklaan 19, Eindhoven. Open: woensdag tot en met zaterdag van 13-18 uur. Tot 2 februari. Publicatie.

'Tegenlicht', 2007 van Radersma.

'Respirer' uit 2008 van Eerhart.